

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE

Klasa: 004-01/10-01/06

Urbroj: 5030104-10-2

Zagreb, 28. listopada 2010.

PREDSJEDNIKU HRVATSKOGA SABORA

Predmet: Izvješće o pojavama diskriminacije za 2009. godinu - mišljenje Vlade

Veza: Pismo Hrvatskoga sabora, klase: 021-12/10-09/41, urbroja: 65-10-03, od 4. listopada 2010. godine

Na temelju članka 110. stavka 2. Poslovnika Hrvatskoga sabora (Narodne novine, br. 71/2000, 129/2000, 117/2001, 6/2002 - pročišćeni tekst, 41/2002, 91/2003, 58/2004, 69/2007, 39/2008 i 86/2008), Vlada Republike Hrvatske o Izvješću o pojavama diskriminacije za 2009. godinu, daje sljedeće

MIŠLJENJE

Vlada Republike Hrvatske, u odnosu na Izvješće o pojavama diskriminacije za 2009. godinu, koje je predsjedniku Hrvatskoga sabora podnio pučki pravobranitelj, aktom od 30. rujna 2010. godine, ukazuje na sljedeće:

Izvješće o pojavama diskriminacije za 2009. godinu prvo je ovakvo izvješće i ima važnu ulogu u suzbijanju diskriminacije i podizanju svijesti javnosti o problemu. Međutim, Vlada Republike Hrvatske smatra da je ovim Izvješćem pučki pravobranitelj propustio dati cjelovitu sliku o suzbijanju diskriminacije u Republici Hrvatskoj. Naime, iako je Zakonom o suzbijanju diskriminacije (Narodne novine, broj 85/2008) predviđeno da i posebne pravobraniteljice, u skladu sa svojim djelokrugom rada, postupaju sukladno odredbama Zakona o suzbijanju diskriminacije, Zakon je obvezu izvješćivanja Hrvatskoga sabora o pojavama diskriminacije jednom godišnje, a po potrebi i izvanredno, propisao pučkom pravobranitelju. Predmetno izvješće uključilo je očitovanja posebnih pravobraniteljica, ali analiza podataka pučkog pravobranitelja i posebnih pravobraniteljica nije standardizirana i prikazana na metodološki ujednačen način, pa je stoga teško dobiti cjelovit uvid u pojave diskriminacije.

Vezano uz primjedbe pučkog pravobranitelja iznesene u poglavlju V. Izvješća, u području koje se odnosi na nejednakost na osnovu rase, etničke pripadnosti i boje kože, te nacionalnog podrijetla, a u smislu obnove kuća za povratnike, Vlada Republike Hrvatske ističe da od početka programa obnove u ratu oštećenih ili uništenih stambenih jedinica nisu vođene evidencije niti statistike po nacionalnoj pripadnosti korisnika prava, niti se po toj osnovi mogu ostvarivati različita prava od onih propisanih Zakonom o obnovi (Narodne novine, br. 24/96, 54/96, 87/96, 57/2000 i 38/2009). Vlada Republike Hrvatske, s ciljem omogućavanja uvjeta povratka svim vlasnicima u ratu oštećenih ili uništenih stambenih jedinica, u više je navrata produljivala rok za podnošenje zahtjeva za obnovu. Također, za rješavanje je preostalo još oko 500 zahtjeva koji će se okončati do kraja ove godine, a ne preko 7.000 zahtjeva kako se u Izvješću navodi. Navedeni podatak od 7.000 zahtjeva o kojima se još rješava, vjerojatno se odnosi na žalbe podnesene na prvostupanjska rješenja ureda državne uprave nadležnih za poslove obnove. S tim u vezi potrebno je napomenuti da je u posljednje dvije godine ostvaren značajan napredak u njihovom rješavanju. Angažiranjem dodatnog broja izvršitelja na ovim poslovima smanjeni su zaostaci za preko 60%, te se preostali broj od 5.500 žalbi planira završiti sredinom 2011. godine. O pristupu, kvaliteti i stručnosti kojom se rješavaju drugostupanjski postupci najbolje govori činjenica da su u skoro svim slučajevima osporavanja drugostupanjskih rješenja pred Upravnim sudom Republike Hrvatske tužbe odbijene. Problemi u rješavanju prvostupanjskih kao i drugostupanjskih postupaka dijelom su u tome što su podnositelji zahtjeva ili žalbi izvan prostora Republike Hrvatske, te u neuređenim imovinsko-pravnim odnosima i postupcima nasljeđivanja.

U odnosu na navode iz Izvješća da Ministarstvo regionalnog razvoja, šumarstva i vodnoga gospodarstva nije poštivalo zakonsku odredbu po kojoj je bilo dužno pokrenuti postupke iseljenja i zatražiti povrat uložениh sredstava za one korisnike kojima je obnovljena kuća, kada korisnik obnove nije uselio u obnovljeni objekt u roku od 30 dana, Vlada Republike Hrvatske ističe da je Ministarstvo u takvim slučajevima redovito pokretalo postupke iseljenja i naknade štete protiv korisnika stambenog zbrinjavanja. Što se tiče kontrole načina korištenja nekretnina u kojima su korisnici stambenog zbrinjavanja zbrinuti, Ministarstvo ne provodi kontrolu nad korištenjem objekata od strane korisnika. Kontrola se obavlja jedino po nalogu Općinskog državnog odvjetništva u postupcima darovanja ili kupoprodaje nekretnina, pa je s obzirom na to i primjedba o učestalim kontrolama prisutnosti korisnika stambenog zbrinjavanja i stanja brojila za struju i vodu u potpunosti neutemeljena.

Dugotrajnost postupaka obnove kuća i postupaka stambenog zbrinjavanja, na koje pučki pravobranitelj također upozorava u Izvješću, uvjetovani su općenito teškom gospodarskom situacijom, te se provodi sukladno raspoloživim sredstvima odobrenima za tu namjenu u državnom proračunu Republike Hrvatske.

Što se tiče utvrđivanja prava na stambeno zbrinjavanje i postupaka donošenja upravnih akata po zahtjevu podnositelja, Vlada Republike Hrvatske napominje da je utvrđen redosljed rješavanja zahtjeva stranaka, no problem je u tome što postoji veći broj zahtjeva stranaka u odnosu na broj stambenih jedinica. U ovom trenutku postoji 800 zahtjeva stranaka s utvrđenim pravom na stambeno zbrinjavanje kojima stambeni objekt nije dostupan.

Nadalje, u dijelu u kojem pučki pravobranitelj ukazuje da se povratnici (građani srpske nacionalnosti) susreću, između ostaloga, s problemima u rješavanju statusnih pitanja - državljanstva i boravka, najčešće podnoseći prigovore zbog dugotrajnosti postupka, Vlada Republike Hrvatske napominje da postupanje nadležnog Ministarstva unutarnjih

poslova u postupcima stjecanja hrvatskog državljanstva i odobrenja boravka ovisi o složenosti činjenica koje je potrebno utvrditi u svakom individualnom slučaju. Svim osobama koje podnose navedene zahtjeve osigurana je potpuna jednakost i iste mogućnosti za ostvarivanje statusnih pitanja državljanstva i boravka, bez obzira na njihovo nacionalno izjašnjavanje, spol, jezik, vjeru, socijalno ili političko uvjerenje, ili bilo koje druge osnove moguće diskriminacije. Donošenje meritornih odluka nadležnog Ministarstva ovisi isključivo o ispunjenju propisanih zakonskih pretpostavki u svakom pojedinačnom slučaju. Protiv tih odluka osigurana je učinkovita pravna zaštita institutima pravnih lijekova, poput žalbe ili upravnog spora. Iako se stranke nisu dužne izjasniti o svojoj nacionalnoj pripadnosti, uvažavajući životne i egzistencijalne okolnosti u kojima se povratnici, pretežito građani srpske nacionalnosti nalaze, nadležno Ministarstvo posebnu brigu posvećuje žurnom, prioritetnom i zakonitom okončanju pokrenutih postupaka. Razlozi radi kojih pojedini postupci traju dulje vezani su uz specifične okolnosti svakog pojedinog slučaja, složenost i potrebu pravilnog utvrđivanja činjeničnog stanja, pa se tako postupak može produljiti u situacijama kada stranke ne dostavljaju potrebne dokaze (isprave) ili ne sudjeluju u postupku, imaju određene nepodmirene obveze prema drugim tijelima javne vlasti, ili ukoliko postoje druge zapreke. Ukoliko su te zapreke otklonjive, Ministarstvo unutarnjih poslova, štiteći interese stranaka u postupku, njima pruža značajnu pravnu pomoć i u dobroj vjeri daje dodatne rokove.

Također, pučki pravobranitelj navodi da su zabilježeni slučajevi Srba, Bošnjaka, Albanaca i Roma koji su propustili regulirati svoj status 1991. godine, a u novije su vrijeme pokrenuli postupke radi rješavanja svoga statusa, te da ovi postupci traju preko zakonskih i razumnih rokova, pri čemu je moguće uočiti i propuste u primjeni propisa. S obzirom na to da pučki pravobranitelj nije naveo u kojim su konkretnim slučajevima uočeni takvi propusti, Vlada Republike Hrvatske smatra da se ovdje ne bi trebalo generalizirati, a osobito ne bi trebalo okolnosti koje se mogu vezati jedino uz pojedinačnu osobu i ispunjenje propisanih zakonskih uvjeta vezati uz pripadnost određenoj nacionalnoj manjini. Ovako nije moguće odrediti na koji način dolazi do propusta u primjeni propisa, niti na koji način bi se to moglo povezati s nejednakošću (diskriminacijom) na osnovi rase, etničke pripadnosti i boje kože, te nacionalnog podrijetla. S tim u vezi Vlada Republike Hrvatske napominje da je najveći broj pripadnika nacionalnih manjina u Republici Hrvatskoj stekao hrvatsko državljanstvo podrijetlom, po sili zakona, u trenutku rođenja. Veliki broj ostalih osoba, koje su u Republici Hrvatskoj prebivale na dan 8. listopada 1991. godine i stekle status stranca na stalnom boravku, primljene su u hrvatsko državljanstvo odmah nakon osamostaljenja Republike Hrvatske, odnosno sve do danas. Osobama koje su napustile Republiku Hrvatsku i nakon toga nisu regulirale svoj status, omogućeno je, prema odredbama prijašnjeg Zakona o strancima (Narodne novine, broj 109/2003), reguliranje statusa stranca na stalnom boravku sve do 30. lipnja 2005. godine. Na taj su način te osobe stekle po povoljnijim uvjetima hrvatsko državljanstvo po različitim pravnim osnovama, koje se vežu uz odobrenje i trajanje boravka na području Republike Hrvatske. Osim toga, izmjenama i dopunama važećeg Zakona o strancima (Narodne novine, br. 79/2007 i 36/2009), omogućeno je i preostalim povratnicima, koji su u Republici Hrvatskoj živjeli na dan 8. listopada 1991. godine, da po olakšanim uvjetima reguliraju privremeni, odnosno stalni boravak. Tako za odobrenje privremenog boravka te osobe ne moraju priložiti dokaz o sredstvima za uzdržavanje, osiguranom stanovanju, zdravstvenom osiguranju, niti dokaz o opravdanosti svrhe boravka u Republici Hrvatskoj. Za odobrenje stalnog boravka povratnici ne moraju ispuniti uvjet prethodno odobrenog privremenog boravka u trajanju od najmanje pet godina, te ne moraju dokazivati posjedovanje sredstava za uzdržavanje, osigurano stanovanje i poznavanje hrvatskoga jezika, kulture i društvenog uređenja. Time je istovremeno olakšan i njihov

primitak u hrvatsko državljanstvo po pravnim osnovama članaka 8., 9. i 10. Zakona o hrvatskom državljanstvu (Narodne novine, br. 53/91, 28/92 i 113/93). U praksi žurnog i prioritarnog postupanja po tim zahtjevima, nadležno Ministarstvo unutarnjih poslova strankama pruža bitnu pravnu pomoć i olakšava pristup pravima, te kontinuirano surađuje sa zastupnicima i predstavnicima srpske, romske, bošnjačke i albanske nacionalne manjine, putem zajedničkih sastanaka i međusobne korespondencije.

Nadalje, u Izvješću se navodi kako su zabilježeni slučajevi da su neke osobe prije 19 godina upisane u knjige državljana, a sada im se domovnice oduzimaju, pri čemu stranke dobivaju objašnjenje da je do upisa došlo greškom službene osobe, kao i da su neki od ovih građana iako su sudjelovali u Domovinskom ratu ili su ispunili vojnu obvezu nakon rata, o čemu Ministarstvo uprave ima podatke, sada prisiljeni voditi dugotrajne postupke, kao da se radi o strancima koji su nedavno došli u Republiku Hrvatsku. S tim u vezi Vlada Republike Hrvatske napominje da, ukoliko se utvrdi da je nekoj osobi izdana domovnica bez valjane pravne osnove, greškom službene osobe u matičnom uredu, takva osoba treba podnijeti zahtjev za stjecanje hrvatskog državljanstva nadležnom Ministarstvu unutarnjih poslova. Većinom se radi o pripadnicima hrvatskoga naroda, a u manjem broju o pripadnicima nacionalnih manjina, koji su u Republici Hrvatskoj imali prebivalište na dan 8. listopada 1991. godine i bili državljani drugih republika bivše SFRJ. U pravilu se radi o osobama koje su u Republici Hrvatskoj rođene između 1977. i 1991. godine i upisivane su u evidencije o državljanstvu matičnih ureda s drugim republičkim državljanstvom. Svim policijskim upravama/postajama dane su jasne pisane upute da zahtjeve takvih osoba prioritarno obrađuju i dostavljaju žurno nadležnom Ministarstvu unutarnjih poslova. Tako se u praksi i postupa, a kada se zahtjev primi, odmah se poduzimaju daljnje procesne radnje u svrhu okončanja postupka. Pritom se uvažavaju osobne, životne okolnosti u kojima su se stranke našle nakon otkrivanja greški u postupanju matičara i znatno se više uvažavaju izjave stranaka kao dokazno sredstvo u nedostatku određenih isprava, te se postupci u pravilu okončavaju izrazito brzo i pozitivno. Odluka o osnovanosti zahtjeva ovisi o ispunjenju propisanih zakonskih pretpostavki, međutim, može se zaključiti da u većini slučajeva stranke stječu hrvatsko državljanstvo.

U Izvješću se nadalje navodi da se pučkom pravobranitelju, pritužbom na postupanje Ministarstva unutarnjih poslova, obratilo nekoliko povratnika srpske nacionalnosti zbog problema u ishođenju dozvole boravka, iako im je nadležno Ministarstvo regionalnog razvoja, šumarstva i vodnoga gospodarstva pozitivno riješilo zahtjev za stambeno zbrinjavanje ili obnovu kuće, te da su ovi postupci još u tijeku, ali da se može ocijeniti kako postoji nekoordiniranost između ministarstava, radi čega se usporava proces povratka. S tim u vezi Vlada Republike Hrvatske naglašava, iako o ovim slučajevima nisu navedeni konkretni primjeri, da je suradnja između nadležnih ministarstava koordinirana, pri čemu svako ministarstvo u okviru svoje zakonske nadležnosti postupa prema materijalnim propisima kojima se uređuje različito pravno područje. Ministarstvo unutarnjih poslova poštuje propisane opće zakonske uvjete koje stranac mora ispuniti radi dobivanja odobrenja za privremeni boravak u Republici Hrvatskoj. Tijelo nadležno za stambeno zbrinjavanje povratnika u Republiku Hrvatsku ne utvrđuje postojanje pretpostavki za odobrenje privremenog boravka već, sukladno posebnoj pravnoj regulativi, isključivo utvrđuje da li su ispunjeni uvjeti za stambeno zbrinjavanje. Donoseći odluku o tom pitanju, nadležno ministarstvo, sukladno području svoje nadležnosti, pritom ne prejudicira odluku Ministarstva unutarnjih poslova u rješavanju privremenog boravka prema uvjetima iz Zakona o strancima.

U odnosu na poglavlje V. Izvješća, u području koje se odnosi na nejednakost po imovnom stanju - pristup pravosuđu, Vlada Republike Hrvatske napominje da je vezano za postupak odobravanja korištenja pravne pomoći građanima prepoznata potreba pojednostavljenja obrasca zahtjeva kojim se postupak pokreće. Nadležno Ministarstvo pravosuđa je u suradnji s ovlaštenim udrugama i uredima državne uprave u županijama početkom godine pojednostavilo obrazac zahtjeva sa sedam na četiri strane, te je on objavljen u Narodnim novinama, broj 13/2010.

Institut pravne pomoći, kako je uređen Zakonom o besplatnoj pravnoj pomoći (Narodne novine broj 62/2008), težište stavlja na pristup sudu, odnosno osigurava socijalno i ekonomski ugroženoj kategoriji građana stručnu pomoć u vidu profesionalnog zastupanja pred sudom uz financijsku potporu države kada se u tim postupcima odlučuje o njihovim egzistencijalnim pitanjima. Sukladno statistikama koje se vode pri Ministarstvu pravosuđa, utvrđeno je da se više od 80% zahtjeva za odobravanje korištenja pravne pomoći odnosi na sudsko zastupanje, odnosno sekundarnu pravnu pomoć, koju su ovlaštene pružati samo odvjetnici, dok se ostatak odnosi na različite administrativne postupke, koji spadaju u primarnu pravnu pomoć, gdje su ovlaštene pružatelji i odvjetnici i ovlaštene udruge.

U vezi s primjenom odredbi kojima su propisani imovinski kriteriji, upućeni su brojni komentari o strogosti navedenih imovinskih kriterija. U svrhu rješavanja navedenog problema i ujednačavanja primjene Zakona, Ministarstvo pravosuđa je uredima državne uprave u županijama uputilo dopis u kojem je izneseno viđenje tumačenja i primjene odredaba članka 2., u vezi s člankom 8. i članka 5. stavaka 1. i 2. Zakona. Naime, cilj i svrha Zakona o besplatnoj pravnoj pomoći izražena je u članku 2., koji daje definiciju pojma pravne pomoći, naglašavajući pritom okolnost da pristup sudu i drugim tijelima ne bi za posljedicu trebao imati daljnje slabljenje imovnog stanja građana, odnosno ugrožavanje njihove egzistencije. Odredba članka 2. Zakona opća je i temeljna pravna odredba kojom se kao glavni kriterij uzima u obzir materijalni položaj podnositelja zahtjeva, te iz toga slijedi i uska povezanost odredbe članka 2. s uvjetom, odnosno kriterijem izraženim u članku 8. U postupku odobravanja pravne pomoći potrebno je prvenstveno utvrditi materijalni položaj, odnosno imovno stanje podnositelja zahtjeva pa, ako su ti kriteriji zadovoljeni, pristupiti utvrđivanju egzistencijalne važnosti pravne stvari za koju se pravna pomoć traži u smislu članka 5. stavaka 1. i 2. Zakona. Također, valja napomenuti da se kriteriji određeni u članku 8. mogu uzeti kao pomoćni kriterij za primjenu članka 2. Zakona. Ukoliko uvjet određen člancima 2. i 8. nije zadovoljen, nije potrebno dalje ulaziti u ocjenu da li se u konkretnoj situaciji radi o egzistencijalnom pitanju za stranku. U dosadašnjoj praksi pokazalo se u pojedinim situacijama da stranka, iako zaista u potrebi, bude odbijena iz razloga stroge primjene kriterija, posebice u odnosu na zadovoljavajući stambeni prostor. U takvim slučajevima, prednost ima ostvarenje svrhe i smisla Zakona o besplatnoj pravnoj pomoći na taj način da se uvaži i ocijeni cjelokupna situacija podnositelja zahtjeva, te da se na konkretnu situaciju, uvažavajući činjenične okolnosti svakog pojedinog slučaja, norma primijeni na svrhovit način, prema ranije spomenutom kriteriju.

U odnosu na poglavlje V. Izvješća, u području koje se odnosi na položaj Roma, Vlada Republike Hrvatske ističe da nadležna ministarstva, provodeći Nacionalni program za Rome od 2003. godine, prioritarno rješavaju zahtjeve pripadnika romske nacionalne manjine za stjecanje hrvatskog državljanstva i reguliranje boravka. S ciljem otklanjanja administrativnih prepreka koje mogu dovesti do nekog od oblika diskriminacije Roma u

postupku stjecanja hrvatskog državljanstva, a sukladno mjeri 1. Nacionalnog programa za Rome koja predviđa osnivanje mobilnih timova sastavljenih od predstavnika nadležnih ministarstava, ureda državne uprave, centra za socijalnu skrb, romskih nevladinih udruga i predstavnika Roma, koji će u područjima naseljenim Romima utvrditi stanje u pojedinačnim slučajevima i uputiti stanovnike toga područja o načinu rješavanja statusnih pitanja, posebno prijave boravka i stjecanja hrvatskog državljanstva, upisa u matice rođenih i knjige državljana, u županijama u kojima živi veći broj pripadnika romske nacionalne manjine formirani su takvi mobilni timovi. Postupci pokrenuti po individualnim zahtjevima za stjecanje hrvatskog državljanstva osoba romske nacionalne manjine, zbog specifičnih problema s kojima je suočena romska populacija u Republici Hrvatskoj (slabo uključivanje u društveni život, nedovoljna educiranost, loši ekonomski uvjeti za život i dr.), vode se po žurnom postupku. Od 30. kolovoza 2007. godine posebno se evidentiraju zahtjevi za stjecanje hrvatskog državljanstva prirođenjem pripadnika romske nacionalne manjine. Od tada do danas 171 osoba romske nacionalnosti stekla je hrvatsko državljanstvo prirođenjem, dok su za 28 osoba izdana jamstva o njihovu primitku u hrvatsko državljanstvo pod uvjetom otpusta iz dosadašnjeg državljanstva. Također, znatno je veći broj romske djece stekao hrvatsko državljanstvo po sili zakona podrijetlom, pri čemu se djeca odmah upisuju u maticu rođenih i knjigu državljana u matičnim uredima.

Nadalje, mjera pod brojem 2. u poglavlju Diskriminacija i pravna pomoć Nacionalnog programa za Rome, predvidjela je pružanje besplatne pravne pomoći Romima u statusnim stvarima do ustrojstva sustava besplatne pravne pomoći. Zakon o besplatnoj pravnoj pomoći stupio je na snagu 7. lipnja 2008. godine, te se na taj način uspostavio sustav besplatne pravne pomoći koji predviđa i pružanje besplatne pravne pomoći u statusnim stvarima. Primjena Zakona o besplatnoj pravnoj pomoći u odnosu na sve građane Republike Hrvatske, pa tako i na pripadnike nacionalnih manjina, uključujući i romsku nacionalnu manjinu, započela je 1. veljače 2009. godine.

Ministarstvo pravosuđa je, radi praćenja provedbe Zakona o besplatnoj pravnoj pomoći, posebice u odnosu na romsku nacionalnu manjinu, od nadležnih ureda državne uprave u županijama, koji u prvom stupnju rješavaju o zahtjevima građana za odobravanje korištenja besplatne pravne pomoći, pribavilo podatke o broju podnesenih zahtjeva i vrstama pravne stvari za koju je pravna pomoć tražena, kada su podnositelji zahtjeva pripadnici romske nacionalne manjine. Prema tim podacima (razdoblje od 1. veljače 2009. do 1. srpnja 2010. godine) najviše je zahtjeva (26) podneseno u Primorsko-goranskoj županiji, u vezi s pitanjima zastupanja u kaznenim postupcima, povjere djeteta na čuvanje i odgoj, razvoda braka, uzdržavanja, utvrđivanja i osporavanja očinstva, iseljenja, te isplata; u Međimurskoj županiji podneseno je 18 zahtjeva, u vezi s pitanjima izvanparničnih postupaka povjeravanja djeteta na čuvanje i odgoj jednom od roditelja, razvoda braka i pravnih savjeta za diobu bračne stečevine; u Bjelovarsko-bilogorskoj županiji podneseno je 10 zahtjeva, u vezi s pitanjima državljanstva, uzdržavanja djece i prava roditelja na susrete i druženja s djetetom s kojim ne živi; u Koprivničko-križevačkoj županiji podneseno je 7 zahtjeva, u vezi s pitanjima povjeravanja djeteta na čuvanje i odgoj, žalba na rješenje, osporavanja očinstva i razvoda braka; u Karlovačkoj, Brodsko-posavskoj i Istarskoj županiji podnesena su 3 zahtjeva, u vezi s pitanjima razvoda braka, osporavanja očinstva za djecu rođenu u braku, uzdržavanja djeteta od strane izvanbračnog oca, odnosno određivanja roditeljske skrbi, ostvarivanja prava po osnovi zdravstvenog osiguranja te reguliranja pitanja državljanstva, odnosno postupaka koji se odnose na boravak i rad stranaca u Republici Hrvatskoj, te rješavanja nužnog stambenog pitanja; u Zagrebačkoj županiji podnesen je 1 zahtjev, u vezi s rastavom braka, kao i u Ličko-senjskoj županiji, u vezi s ostvarivanjem prava iz sustava

socijalne skrbi. U ostalim županijama nije podnesen niti jedan zahtjev, dok podaci za Grad Zagreb nisu dostupni. U navedenom razdoblju, ukupno su podnesena 72 zahtjeva, u vezi s različitim područjima rješavanja statusnih pitanja.

Također, potrebno je napomenuti da se nastavlja daljnje ulaganje u edukaciju osoba uključenih u ovaj proces, posebice državnih službenika zaposlenih na poslovima odobravanja zahtjeva građana za korištenje besplatne pravne pomoći, odvjetnika, ovlaštenih udruga civilnoga društva, ali i predstavnika sudbene vlasti.

U odnosu na poglavlje V. Izvješća, u području koje se odnosi na nejednakost na osnovi zdravstvenog stanja, Vlada Republike Hrvatske smatra potrebnim istaknuti da, sukladno Zakonu o zaštiti prava pacijenata (Narodne novine, br. 169/2004 i 37/2008), Povjerenstvo za zaštitu i promicanje prava pacijenata Ministarstva zdravstva i socijalne skrbi kontinuirano prati provedbu ostvarivanja prava pacijenata, te sustavno prati rad osnovnih županijskih povjerenstava i raspravlja o njihovim izvješćima. Za 2009. godinu zatraženo je i dostavljeno Izvješće o radu županijskih povjerenstava, te su doneseni zaključci koji upućuju da županijska tijela u svom radu nailaze na probleme pri rješavanju pojedinih prava pacijenata, ali je uočen napredak u promicanju i ostvarivanju prava pacijenata. Istovremeno, potrebno je istaknuti da postoji potreba za povećanjem razine informiranosti građana o postojanju Zakona o zaštiti pacijenata, a osobito o mogućnostima primjene zaštite ovog važnog segmenta ljudskih prava. U odnosu na uočenu diskriminaciju pacijenata s invalidnošću, Vlada Republike Hrvatske ističe da Ministarstvo zdravstva i socijalne skrbi kontinuirano prati nabavu opreme i uklanjanje arhitektonskih barijera u zdravstvenim ustanovama, upozorava na potrebu uklanjanja arhitektonskih barijera, te planira nabavu odgovarajuće opreme sukladno financijskim mogućnostima.

Za svoje predstavnike, koji će u vezi s iznesenim mišljenjem biti nazočni na sjednicama Hrvatskoga sabora i njegovih radnih tijela, Vlada je odredila Tomislava Ivića, ministra obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti, mr. sc. Stjepana Adanića, državnog tajnika u Ministarstvu obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti i Zdenka Žunića, ravnatelja u Ministarstvu obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti.

PREDSJEDNICA
Jadranka Kosor, dipl. iur.